

The representatives of the French People, formed into a National Assembly, considering ignorance, forgetfulness or contempt of the rights of man to be the only causes of public misfortunes and the corruption of Governments, have resolved to set forth, in a solemn Declaration, the natural, unalienable and sacred rights of man, to the end that this Declaration, constantly present to all members of the body politic, may remind them unceasingly of their rights and their duties; to the end that the acts of the legislative power and those of the executive power, since they may be continually compared with the aim of every political institution, may thereby be the more respected; to the end that the demands of the citizens, founded henceforth on simple and incontestable principles, may always be directed toward the maintenance of the Constitution and the happiness of all.

In consequence whereof, the National Assembly recognises and declares, in the presence and under the auspices of the Supreme Being, the following Rights of Man and of the Citizen.

Article first

Men are born and remain free and equal in rights. Social distinctions may be based only on considerations of the common good.

Article 2

The aim of every political association is the preservation of the natural and imprescriptible rights of Man. These rights are Liberty, Property, Safety and Resistance to Oppression.

Article 3

The principle of any Sovereignty lies primarily in the Nation. No corporate body, no individual may exercise any authority that does not expressly emanate from it.

Article 4

Liberty consists in being able to do anything that does not harm others: thus, the exercise of the natural rights of every man has no bounds other than those that ensure to the other members of society the enjoyment of these same rights. These bounds may be determined only by Law.

Article 5

The Law has the right to forbid only those actions that are injurious to society. Nothing that is not forbidden by Law may be hindered, and no one may be compelled to do what the Law does not ordain.

Article 6

The Law is the expression of the general will. All citizens have the right to take part, personally or through their representatives, in its making. It must be the same for all, whether it protects or punishes. All citizens, being equal in its eyes, shall be equally eligible to all high offices, public positions and employments, according to their ability, and without other distinction than that of their virtues and talents.

Article 7

No man may be accused, arrested or detained except in the cases determined by the Law, and following the procedure that it has prescribed. Those who solicit, expedite, carry out, or cause to be carried out arbitrary orders must be punished; but any citizen summoned or apprehended by virtue of the Law, must give instant obedience; resistance makes him guilty.

Article 8

The Law must prescribe only the punishments that are strictly and evidently necessary; and no one may be punished except by virtue of a Law drawn up and promulgated before the offense is committed, and legally applied.

Article 9

As every man is presumed innocent until he has been declared guilty, if it should be considered necessary to arrest him, any undue harshness that is not required to secure his person must be severely curbed by Law.

Article 10

No one may be disturbed on account of his opinions, even religious ones, as long as the manifestation of such opinions does not interfere with the established Law and Order.

Article 11

The free communication of ideas and of opinions is one of the most precious rights of man. Any citizen may therefore speak, write and publish freely, except what is tantamount to the abuse of this liberty in the cases determined by Law.

Article 12

To guarantee the Rights of Man and of the Citizen a public force is necessary; this force is therefore established for the benefit of all, and not for the particular use of those to whom it is entrusted.

Article 13

For the maintenance of the public force, and for administrative expenses, a general tax is indispensable; it must be equally distributed among all citizens, in proportion to their ability to pay.

Article 14

All citizens have the right to ascertain, by themselves, or through their representatives, the need for a public tax, to consent to it freely, to watch over its use, and to determine its proportion, basis, collection and duration.

Article 15

Society has the right to ask a public official for an accounting of his administration.

Article 16

Any society in which no provision is made for guaranteeing rights or for the separation of powers, has no Constitution.

Article 17

Since the right to Property is inviolable and sacred, no one may be deprived thereof, unless public necessity, legally ascertained, obviously requires it, and just and prior indemnity has been paid.

Source: <https://www.elysee.fr/en/french-presidency/the-declaration-of-the-rights-of-man-and-of-the-citizen>

30 septembre 1789
1

Extrait des procès verbaux de
Archives M^{ss} L'Assemblée nationale
N° 209-bis (2)

Déclaration des Droits de l'homme et du Citoyen.

Preambule.

Seance du 20.
août 1789.

Les Représentans du peuple français constitués
en Assemblée nationale, considérant que l'ignorance, l'oubli
ou le mépris des Droits de l'homme sont les seules causes des
malheurs publics et de la corruption des Gouvernemens
ont résolu d'exposer dans une Déclaration solennelle, les
Droits naturels, inaliénables et sacrés de l'homme, afin
que cette Déclaration constamment présente à tous les membres
du corps social, leur rappelle sans cesse leurs Droits et
leurs Devoirs, afin que les actes du pouvoir législatif,
et ceux du pouvoir exécutif, pouvant être à chaque
instant comparés avec le but de toute institution politique,
en soient plus respectés; afin que les réclamations des
Citoyens fondées sur des principes simples
et incontestables, trouvent toujours des maintiens dans

Bản dịch (thực hiện bởi ChatGPT):

Tuyên ngôn Nhân quyền và Dân quyền (1789)

Các đại biểu của Nhân dân Pháp, hợp thành Quốc hội Lập hiến, xét thấy rằng sự ngu dốt, quên lãng hay khinh thường những quyền của con người là những nguyên nhân duy nhất gây ra những tai họa công cộng và sự suy đồi của Chính phủ, đã quyết định long trọng tuyên bố những quyền tự nhiên, không thể bị tước bỏ và thiêng liêng của con người. Mục đích là để Tuyên ngôn này, luôn luôn hiện hữu trước mắt tất cả các thành viên trong cộng đồng chính trị, nhắc nhở họ không ngừng về quyền lợi và nghĩa vụ của mình; để các hành vi của lập pháp và hành pháp, có thể liên tục so sánh với mục tiêu của mọi thể chế chính trị, từ đó càng được tôn trọng; để những đòi hỏi của công dân, từ nay dựa trên những nguyên tắc đơn giản và không thể chối cãi, luôn luôn hướng đến việc duy trì Hiến pháp và hạnh phúc chung.

Do đó, Quốc hội Lập hiến công nhận và tuyên bố, trước sự chứng giám và dưới sự che chở của Đấng Tối cao, các **Quyền của Con người và của Công dân** như sau:

Điều 1. Con người sinh ra và luôn luôn tự do và bình đẳng về quyền lợi. Những khác biệt xã hội chỉ có thể dựa trên lợi ích chung.

Điều 2. Mục tiêu của mọi hiệp hội chính trị là bảo tồn những quyền tự nhiên và không thể chuyển nhượng của con người. Những quyền đó là: Tự do, Tài sản, An toàn và Quyền chống áp bức.

Điều 3. Nguyên tắc của mọi chủ quyền trước hết thuộc về Quốc gia. Không một tổ chức hay cá nhân nào có thể thực thi quyền lực mà không xuất phát từ Quốc gia.

Điều 4. Tự do là được làm tất cả những gì không gây hại cho người khác. Việc thực thi quyền tự nhiên của mỗi người chỉ bị giới hạn ở những giới hạn bảo đảm cho các thành viên khác trong xã hội được hưởng cùng những quyền ấy. Những giới hạn này chỉ có thể do Pháp luật quy định.

Điều 5. Pháp luật chỉ có quyền cấm những hành vi gây hại cho xã hội. Những gì không bị pháp luật cấm thì không ai bị ngăn cản; và không ai bị buộc phải làm điều mà pháp luật không quy định.

Điều 6. Pháp luật là sự biểu đạt ý chí chung. Tất cả công dân đều có quyền tham gia, trực tiếp hoặc qua đại diện, vào việc xây dựng pháp luật. Pháp luật phải như nhau cho tất cả, dù bảo vệ hay trừng phạt. Tất cả công dân, bình đẳng trước pháp luật, đều có thể được bổ nhiệm vào các chức vụ, vị trí công, tùy theo năng lực và không phân biệt gì ngoài đức hạnh và tài năng.

Điều 7. Không ai có thể bị buộc tội, bắt giữ hay giam giữ ngoài những trường hợp do pháp luật quy định và theo đúng thủ tục pháp luật. Những ai ra lệnh hay thi hành mệnh lệnh độc đoán phải bị trừng phạt; nhưng bất kỳ công dân nào được pháp luật triệu tập hay bắt giữ thì phải tuân thủ ngay; kháng cự là phạm tội.

Điều 8. Pháp luật chỉ được quy định những hình phạt thật sự cần thiết, rõ ràng; và không ai bị trừng phạt ngoài những hình phạt do một đạo luật được ban hành và công bố trước khi phạm tội, và được áp dụng hợp pháp.

Điều 9. Mọi người đều được coi là vô tội cho đến khi bị tuyên bố có tội; nếu bị bắt giữ là cần thiết, mọi sự nghiêm khắc quá mức, không cần thiết để đảm bảo việc giam giữ, phải bị pháp luật ngăn cấm nghiêm khắc.

Điều 10. Không ai bị quấy rối vì ý kiến của mình, kể cả tôn giáo, miễn là việc thể hiện các ý kiến đó không vi phạm trật tự công do pháp luật quy định.

Điều 11. Tự do truyền đạt tư tưởng và ý kiến là một trong những quyền quý giá nhất của con người; do đó, mọi công dân có thể tự do nói, viết, in ấn, trừ trường hợp lạm dụng quyền tự do này trong những tình huống mà pháp luật quy định.

Điều 12. Để bảo đảm các quyền của con người và công dân, cần có một lực lượng công cộng; lực lượng này được thiết lập vì lợi ích của tất cả, chứ không phải để phục vụ riêng cho những người được trao quyền.

Điều 13. Để duy trì lực lượng công cộng và trang trải chi phí hành chính, cần có một loại thuế chung; thuế này phải được phân bổ đều cho mọi công dân, tùy theo khả năng đóng góp của họ.

Điều 14. Tất cả công dân có quyền tự mình hoặc thông qua đại diện, xác định sự cần thiết của thuế, đồng ý tự do với thuế, giám sát việc sử dụng thuế, và quyết định tỷ lệ, cơ sở, cách thu và thời hạn của thuế.

Điều 15. Xã hội có quyền yêu cầu mọi công chức báo cáo về công việc quản lý của họ.

Điều 16. Bất kỳ xã hội nào không bảo đảm quyền lợi và không phân chia quyền lực thì không có Hiến pháp.

Điều 17. Quyền sở hữu là bất khả xâm phạm và thiêng liêng; không ai có thể bị tước đoạt nếu không có sự cần thiết rõ ràng của công cộng, được xác định hợp pháp, và được bồi thường công bằng, trước khi bị tước đoạt.